

Szilveszter 2013.

Szentmise elején

Bevezetés

Az óesztendő napja, a római kalendáriumban Szent Szilveszter pápa ünnepe. Nevét mindenki ismeri. De hogy ki volt, azt csak kevesen.

Rómában született. Majdnem huszonkét évig, 314-től 335-ig volt pápa. A szerény Szilveszter pápa alakja a legendák fényében világtörténelmileg egyedülálló jelentőségű, mert ő volt az a pápa, aki Nagy Konstantinnal együtt történelmet formált. A 313-as milánói ediktummal, pont ebben az évben, 1700 évvel ezelőtt, felhozta a kereszténységet a katakombákból.

E nap mégsem őt ünnepeljük, hanem az előmise után majd az elmúlt évről elmélkedünk, és hálát adunk a gondviselő Istennek.

Mielőtt elkezdődnek a szilveszteresti szórakozások, a testvérek eljöttek ide az Isten házába. Eljöttek, mert érzik, hogy a bennünket oly sok jóval elhalmozó Istennek köszönettel és hálával tartozunk. Nézzünk most önmagunkba, és lássuk meg, hogy miért kell hálát mondanunk, és hogy miért kell bocsánatot kérnünk. Tartunk lelkiismeretvizsgálatot.

Szentmise végén

Ha az elmúlt esztendőt egy könyvhöz hasonlítjuk, akkor elérkezünk az utolsó oldal utolsó sorához.

Ha az elmúlt évet egy gyertyához hasonlítjuk, a gyertya csonkig égett, kanóca még pislákol, majd las-

san a lágy viaszba hanyatlik, és elalszik.

Míg a gyertyalángra mered a szemünk, lelkünk mélyén Szent Pál szavai hangzanak fel: "Adósa vagyok görögnek és barbárnak, tudós-nak és tudatlannak.

Az év utolsó óráiban illik átéreznünk felelősségünket az Úristen és embertársaink iránt! Mert ...

Adósa vagyok a jó Istennek!

Szent Jakab a legmélyebb valóságot fejezi ki, amikor azt írta: "Minden adomány és minden ajándék felülről van, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, még árnyéka sem a változásnak."

Mondjunk hát köszönetet minden ajándék adományozójának, a Jóistennek, legnagyobb Jótevőnknek, Teremtő és Gondviselő Istenünknek. Forduljunk hát Istenünkhöz, és mondjuk: Istenünk, nem nyugodhat le ennek az esztendőnek a napja úgy, hogy ne mondanánk hálát Neked, aki földi és égi javakkal, kegyelmeddel és földi áldásoddal áldottál meg ebben az évben is.

Segítettél megőrizni legdrágább földi kincsünket, keresztény hitünket. A sok reménytelen és kétségbeejtő helyzetben is megőrizted és megerősítetted bennünk azt, ami a legszükségesebb az élethez, a hitet, a reményt, a bizakodást.

Te nem változtál, de hányszor változtunk mi! Hányszor feledkezünk el arról, hogy az imádság meghitt perceiben köszöntsünk Téged, s Fiad legszentebb áldozatával, a szentmisével leboruljunk Előtted.

„Kegyességgel hívsz, ó Jézus,
Atyai szent kebledre,
Hozzád megyünk mindahá-
nyan,
Kik meg vagyunk terhelve”.

Adósa vagyok az embernek!

Adjunk hálát azoknak a testvé-
reinknek, aki rengeteget fáradoztak
értünk, honfitársaikért, az árvíz ide-
jén azért, hogy megmentse az árvízi
katasztrófától népünket. Micsoda
csodálatos összefogás volt akkor!

Adjunk hálát azoknak, akik
micsoda óriási erőfeszítést tesznek
azért, hogy kirántsák népünk szeke-
rét abból a kátyúból, amelybe az elő-
ző, nemzetietlen erők juttatták.

Köszönjük minden embertest-
vérünknek, akik csak egy hajszálnyit
is könnyítettek a terhek viselésében.
Köszönjük Urunk, hogy sok ilyen
testvért adtál nekünk.

Fülünkbe csengenek a szent-
írási szavak: „Ne tartozzatok senki-
nek semmivel, csak kölcsönös szere-
tettel, mert aki embertársát szereti, a
többi törvényt is megtartja.”

Szent Pál szavai ezek, ame-
lyek a krisztusi főparancsolatra épül-
nek.

A családban, szeretteink köré-
ben, barátaink, ismerőseink és mun-
katársaink körében el tudunk-e szá-
molni ezzel a tartozással? Ha megér-
deklődnénk tőlük Szilveszter estéjén,
vajon ki mekkora adósságlevelet je-
gyezne fel ellenünk?

Sík Sándor kérte, Egy rózsá-
bokra című versében, hogy ne
ajándékozzanak neki virágot, mert az
elhervad. Ne adjanak neki szép sza-

vakat, mert elszállnak, s éppen ezért
bókot, köszöntést se adjanak.

"Mit adjatok hát, ha adni kí-
vántok?"

Egy kézzsoritást meg egy
Miatyánkot."

Adósa vagyok önmagamnak.

Mennyivel többet kellett volna
törődnöm személyiségem formálá-
sával, az önneveléssel, hibáim nye-
segetésével, s erényeim erősítésével,
lelki életemmel, üdvösségemmel?
Hányszor győzött bennem a rossz és
hányszor a jó?

A keresztre feszített Jézusról
írja Szent Pál: "Megbocsátotta min-
den bűnünket. A követelményeivel
ellenünk szóló adóslevelet eltörölte,
az útból eltávolította, és a keresztre
szegezte".

Urunk, Jézusunk, töröld le en-
nek az évnek bűneit is! Adósleve-
lünket tépd széjjel, s szegezd keresz-
tedre!

Istenünk, ha Te is akarsz, éle-
tünk könyvét még tovább írjuk, Ve-
led és dicsőségedre, és népünk javá-
ra!

Életünk gyertyáját éleszd fel
újra! Égjen és világítson az új esz-
tendőben is!

Amen

F. F.